

сѣдяхъ свито двѣ-тѣ откраднаты нещастны млади—Станка и булка-та; тѣ едвамъ ся бѣхъ посвѣстили, и съ шептене плачешкомъ си приказвахъ за бѣдуще-то си състояніе, като ся една другъ утѣшавахъ, Кырванъ-тѣ вѣрвѣше, и въ единъ долъ спрѣ; мѣжю-то разпрѣгнахъ воловы-тѣ, като натеглихъ коля-тѣ си на търкало. Сѣка жена смѣжна отъ коля-та си по единъ таржикъ, пѣленъ съ хлѣбъ, сирене и друг. и сичкы скупомъ, наедно съ дѣчурлига-та си насѣдахъ около таржицы-тѣ: сичкы чакахъ кого? Ето чѣрна черга ся отваря: Станка и булка-та, покриты на цѣло съ черно платно—ферджъ, слазятъ отъ кола-та, съ лица пожелтелы, повѣхналы, съ очи зачѣрвены, сѣдѣтъ и тѣ на общъ-тѣ суфрѣ; тѣмъ подавѣтъ хлѣбъ, нѣ тѣ нито го поглѣдватъ. Тѣхны хлѣтналы очи издигнаты глѣдѣтъ около-врѣсть..... търсятъ... нѣ кого?

—Петръ! извика плахо Станка, като ся хвърли въ пазухы-тѣ на булѣ си.

—Що ти е, зево Станке, запыта Васильова-та булка, и ѣж пригѣрна.

—Той... той е тука... мълчи.

—Какво пати, Станка, що ѣ е? запытахъ Татаря-та уплашены, и черно младо Татарче бѣше вече надъ главѣ ѣ.

—Нѣма нищо, нищо... продума Васильова-та булка, стана ѣ лошавичко.

Татары-тѣ разбрахъ име-то Петръ; тѣ зах-